

Jon Fosse

NĚKDO PŘIJDE

Z norského originálu *Nokon kjem til å komme* přeložila Karolína Stehlíková. (2000)

OSOBY:

On

Ona

Muž

I

Na dvoře před starým, dosti sešlým domem. Barva se z něj olupuje, některé okenní tabulky jsou rozbité. Přesto má opuštěný, větrem ošlehaný dům stojící na plošině v prudkém svahu s výhledem na moře jisté kouzlo. Kolem pravého rohu stavení vcházejí na dvůr muž a žena. On je obtloustlý padesátník s delšími, šedivými vlasy, těkavým pohledem a pomalými pohyby. Jí může být kolem třiceti. Je poměrně vysoká, mohutná, s vlasy po ramena. Má velké oči a trochu dětská gesta. Muž a žena krácejí kolem domu, drží se za ruce, hledí pořád směrem k domu

ONA

Vesele

Už brzy budeme v našem domě

ON

V našem domě

ONA

Starý krásný dům

Daleko od ostatních domů

a ostatních lidí

ON

Sami - ty a já

ONA

Nejen sami

ale spolu sami

Podívá se mu do tváře

Náš dům

V tom domě budeme spolu
ty a já
spolu sami

ON

A nikdo sem nepřijde

Zastaví se, hledí k domu

ONA

Už jsme u našeho domu

ON

Ale je to pěkný dům

ONA

Už jsme u našeho domu

u našeho domu

kde budeme spolu

Sami - ty a já

u domu

kde ty a já budeme

spolu sami

Daleko od všech ostatních

U domu kde budeme spolu

sami

u sebe

ON

Náš dům

ONA

Dům který je náš

ON

Dům který je náš

Dům kam nikdo nepřijde

A už jsme u našeho domu

U domu kde budeme spolu

sami u sebe

Pokračují dál kolem domu

ONA

Trochu neklidně

Ale je to trochu jiné

nemyslela

jsem si

že to bude takové

Náhle se strachem

Protože někdo přijde

je to tu takové pusté
že někdo určitě přijde
*On se stále dívá směrem k domu, jakoby
ponořen do vlastních myšlenek*
Ta dlouhá cesta sem
nebylo vidět ani človíčka
tak dlouho jsme jeli
a neviděli jsme ani človíčka
jenom cestu
a teď stojíme tady před tím domem a
Naléhavěji
představ si až se setmí
a představ si až bude ošklivo
až vítr
bude profukovat stěnami
až uslyšíš burácet moře
až se vlny budou tříštit
až moře bude bílé a černé
a představ si jaká bude v domě zima
až bude vítr profukovat stěnami
a představ si jak je to daleko k lidem
jak temné to tu je
jak ztichlé to tu bude
a představ si jak se žene vítr
jak vlny burácí
představ si jaké to tu bude na podzim
ve tmě
za deště a ve tmě
Moře které zbělá a zčerná
a jenom ty a já
tady v tom domě
A tak daleko od lidí

ON
Ano tak daleko od lidí
Pauza
Teď jsme konečně sami

ONA
Trochu neklidně
Ale přeci jenom jsme
neodjeli ode všech
Nešlo přece o všechny
Šlo přece
jen o některé
On se zastaví se, pohlédne na ni

ON
Odjíždíme pryč ode všech

pryč ode všech ostatních
Ona se zastaví se, pohlédne na něj

ONA
Tázavě
Ode všech ostatních
Odjíždíme pryč ode všech ostatních

ON
Ano ode všech ostatních

ONA
Ale může to člověk vůbec udělat
Nebudou tu ti ostatní
stejně s námi
Může člověk odjet ode všech ostatních
Není to nebezpečné

ON
Ale my přece chceme být sami pro sebe
Jsou to přece ti ostatní
všichni ti ostatní
kdo nás od sebe rozděluje
Všichni ti ostatní
Důrazněji
My přece jen chceme
být spolu
sami
někde
chceme přece
jenom být sami někde
kde můžeme bydlet
Někde kde ty a já můžeme být
spolu sami
Sami u sebe
To jsme chtěli
My jsme přece jenom chtěli
být spolu sami
Sami u sebe

ONA
Ale podaří se nám být tu sami
Jako by tu někdo byl
Zoufale
Někdo tu je
Někdo přijde

ON
Klidně

Jsme tady sami
*Otočí se k ní zády, jde přes dvůr, vzdaluje se
podél levého rohu domu, zastaví se a hledí
dolů k moři*
Nikdo tu přece není
A tam
Ukazuje
je moře
Nikdo sem nepřijde
*Ona přijde k němu, postaví se vedle něho.
Také hledí k moři.*
Veseleji
A podívej jak krásné je moře
Dům je starý
a moře je krásné
Jsme sami
A nikdo sem nepřijde
Nikdo
A tam dole je moře tak krásné
podívej - vlny
podívej jak se
převalují přes ty oblé kameny
tam dole v odlivu
vlna za vlnou
a pak moře
tam na obzoru
Kam až oko dohlédne
je vidět jenom moře
a ještě pár nějakých ostrůvků
tam v dálce
pár černých ostrůvků proti tomu modrému a
bílému moři
A tam
Pauza
Hm
*Pohlédne na ni. Ona hledí k zemi, vypadá jako
malá, vyděšená holčička. Zamyšleně*
Ano
Trochu neklidně
Nikdo nepřijde

ONA
Já to ale moc dobře cítím
že někdo přijde

ON
Ne jsme sami
nikoho tu neznáme
Je tu jenom tenhle dům

A pak moře

ONA
Někdo už je tu
Důrazněji
Ano
někdo tu je
Někdo přijde
Já vím že někdo
přijde

ON
Ne jsme tu sami
Pauza
Konečně jsme sami
Teď jsme sami
spolu sami
Rozhodně
Nemohli jsme tam
přece zůstat
Museli jsme odjet
Přece jsme chtěli někam odjet
A tak jsme tady
u tohoto domu
Potěšeně
A tady v tom domě teď budeme bydlet
Dívá se znovu směrem k domu
Rozhodli jsme se přijet sem
Šťastně
Rozhodli jsme se pro to
A tak jsme to udělali
A teď jsme tu
Jsme to my kdo teď bude bydlet v tomhle
domě
Rozhodli jsme se přece
že sem pojedeme
V tomhle domě budeme bydlet
To jsme si řekli
Teď jsme tu
V tom domě teď budeme bydlet
Zadívá se znovu k moři
A tam
Ukazuje
je moře
Veliké a hezké
Ona hledí k moři

ONA
Ale nenapadlo mě

že přijít sem
bude takové
Takové
no jak to mám říct
Hledí k zemi. Pauza
Moře je tak velké
Nenapadlo mě
že je takové
Představovala jsem si ho úplně jinak

ON
Ale my jsme prostě nedokázali
být tam kde byli ostatní
my jsme prostě nedokázali
být s ostatními
Chtěli jsme přece jenom být spolu
Chtěli jsme přece být
spolu sami
Něchtěli jsme být tam kde jsou ostatní
Museli jsme žít někde kde nikdo jiný nebyl
tam kde bychom byli
jenom my
Měli jsme přece bydlet někde
kde bychom ty a já
Hlasitěji
byli spolu sami
Někde daleko
Někde daleko pryč
ode všech ostatních
tam
někde daleko
jsme přece tak moc
chtěli žít

ONA
Ale tady je to na jednu stranu tak opuštěné
A navíc jako by tu
někdo byl
aniž by tady někdo
byl
Je to tu opuštěné a zároveň to tu není
opuštěné
Je to
Zmlkne

ON
Takové už jsou staré domy

ONA

ano možná že jsou
*On dojde ke staré ztrouchnivělé lavičce, která
stojí u stěny domu, a posadí se. Ona ho
sleduje*
Jenže teď je světlo
představ si až přijde tma
až přijde podzim
a zima
až bude tma a zima
A navíc tu nejsme sami
Protože tu pořád někdo je
Vzrušeně
Někdo tu je
Já vím že tu někdo je
A někdo přijde
Já vím že někdo přijde

ON
Budeme sami dva
konečně budeme
sami dva
budeme spolu sami
nebudeme tam
kde jsou všichni ostatní
ale budeme spolu
spolu sami
Teď budeme
spolu sami
Spolu u sebe
sami
spolu
Nebude tu nikdo jiný
Jenom ty a já
tu teď budeme spolu
S náznakem prosby
Pojď sem a posad' se vedle mě
Tázavě
Nechceš se posadit
Ona přikývne

ONA
Ale přece je tu někdo ještě někdo
Někdo přijde
Zoufale
Nikdy se nám nepodaří
být spolu sami
Nikdy se nám nepodaří být spolu

ON
Pojď sem
sedni si
Vždyť jsme teprve přijeli
Ona se posadí vedle něho na lavičku

Ona
Ale někdo přijde
Já to vím
Já to cítím
že někdo jde
někdo nechce
abychom my dva byli sami
Někdo přijde

ON
Nikdo tu není
Nikdo nepřijde

ONA
Nahlas
Já vím že někdo
přijde

ON
Ne

ONA
Nikdy nás dva nenechají
samotné

ON
Takhle nesmíš uvažovat

ONA
Ale někdo přijde
já to cítím
Vstane, postaví se před něj, shlíží k němu
Zoufale
Někdo přijde
ON

Ale my jsme přece odjeli sem
abychom
mohli být spolu sami
Nikdo nepřijde
My jsme přece
Odmlčí se, náhle na ni zoufale pohlédne.
Pauza. Vyděšený, tázavě
A kdo přijde

ONA
Já jenom vím
že někdo přijde
A ty taky chceš aby někdo
přišel
Raději bys byl
s ostatními než se mnou
Raději bys byl s ostatními
Někdo přijde
jestli půjdeme dovnitř někdo
zaklepe na dveře
Bude na ty dveře klepat a klepat
Někdo na ty dveře zaklepe
a bude na ně klepat a klepat
a nevzdá to
bude pořád klepat
Jen co vejdemo do domu
tak někdo přijde

ON
Protestuje
Ne
Prosebně
Nemůžeš se posadit
tady vedle mě na lavičku
Chlácholivě
Nikdo nepřijde

ONA
Já vím že někdo přijde
Já to dobře cítím
Je to tu tak opuštěné
že někdo přijde
Někdo jde
Já vím že někdo přijde

ON
Ne nikdo nejde
Nikdo nepřijde

ONA
Vždycky někdo přijde
Někdo přijde
Ona přijde
Ona přijde a
posadí se
tam si sedne
a bude se ti dívat do očí
Já to vím
Někdo přijde
A ona si tam sedne
s těma svýma očima
Ona si tam sedne
a bude se ti jakoby nic dívat
do očí
Já to vím
Někdo přijde
Ona přijde
A to já nezvládnu
Já to nezvládnu jestli někdo přijde
A ona přijde

ON
Nemůžeš se posadit
tady na lavičku vedle mně
*Ona se posadí vedle něj. On jí položí ruku
kolem ramen*
Nikdo nepřijde
Ani ona
Ani nikdo jiný
Teď jsme sami
teď jsme
spolu
Sami
spolu u sebe
Ona si opře hlavu o jeho rameno
Jenom ty a já

ONA
Ty a já

ON
Ty a já

ONA
Ale já za to nemůžu
já to cítím
že někdo přijde
Anebo tu někde

už je
Tázavě
Možná je někdo v domě
Naléhavě
A teď
slyšels to
Vyděšeně na něj pohlédne, narovná se.
Tázavě
Nebyly to kroky
On hledí na ni, naslouchá
Něco to bylo
Byly to kroky
Něco jsem slyšela
On přikývne. Ona tázavě
Taky jsi to slyšel
On přikývne
Tys to taky slyšel
On vypadá poněkud vyděšeně

ON
Ano

ONA
Někdo tu je
Někdo jde

ON
Myslím že jsem zaslechl kroky

ONA
A teď něco slyšíš
On zavrtí hlavou
Ale před chvílí tu něco bylo
Rozhlíží se, pak pohlédne na něj
Teď zase
On vstane, shlíží k ní

ON
Někdo jde
*Jde znovu k levému rohu domu, nahlíží za roh,
obráčí se, hledí na ni, jak sedí na lavičce,
zavrtí hlavou*

ONA
Tázavě
Nikdo
*On opět zavrtí hlavou. Otočí se zpátky, znovu
nahlíží za roh, pak se opět obrátí k ní*

ON
Půjdu se kouknout za roh
*Ona přikývne. On jde pomalu za roh, zmizí.
Ona sedí dál na lavičce, rozhlíží se. Pak
vstane, jde k rohu, za kterým on právě zmizel.
Dívá se za ním*

ONA
Hlasitěji, tázavě
Nic
Nevidíš nic
Nic

ON
Zpoza rohu
Ne
Ona se obrátí, vrací se zpátky na dvůr

II

*Ona jde přes dvůr. Náhle spatří muže, který se
objeví u pravého rohu domu. Je mu ke třiceti.
Je to vcelku obyčejný muž. Ona na něj
pohlédne, pak sklopí hlavu. Znovu vzhlédne,
kývne směrem k němu. Muž také kývne. Pak
pokračuje směrem k ní podél domu a pozoruje
ji. Ona pozoruje jeho. Muž přijde až k ní,
zastaví se před ní*

MUŽ
Hrdě, trochu vychloubačně
To vy jste koupila tenhle dům
Ona na něj hledí
Slyšel jsem že někdo
ten dům koupil
Jen jsem si tak vyšel
Dům byl tak dlouho prázdný
že už se začal rozpadat
A najednou se našel někdo
kdo ho chtěl koupit
To já jsem ten dům prodal
Chtěl jsem jenom vědět
kdo ho koupil
Ona hledí před sebe
Já jsem ho zdědil
moje rodina tu bydlela
Ale před pár lety
zemřela babička
Ona byla poslední kdo v domě bydlel

Od té doby je prázdný
Stojí tak stranou
a je dost starý
Bylo dost těžké dům prodal
Ale nakonec se prodal
Nemyslel jsem si
že se mi ho podaří prodal

ONA
Tak to vy jste ten dům prodal
Muž přikývne. Pauza. Tázavě
A vy jste tu někdy bydlel

MUŽ
Ne jenom můj otec
Rodiče mého otce tady
bydleli
Rozhodí rukama
v tomhle domě

ONA
Je to pěkně starý dům

MUŽ
Ano
Nevím přesně
jak je ten dům starý
Ale že je starý
to je jasné

ONA
Hezký starý dům

MUŽ
Ale já bych v něm
nikdy nebydlel

ONA
Ne

MUŽ
Ne ten dům je moc starý

ONA
Tázavě
A bylo to těžké ho prodal

MUŽ
Ano to bylo těžké

*Ona se posadí na lavičku. Muž ji pozoruje.
Pak se posadí vedle ní. Ona na něj pohlédne*

ONA
Bydlíte tady poblíž

MUŽ
Ano nedaleko odsud
Pauza. Hledí na ni, tázavě
A vy tu teď budete bydlet
Ona přikývne
Člověk se tu může cítit opuštěný
Ona znovu přikývne
Moc lidí tu kolem dokola není
skoro nikdo

ONA
Je tu málo lidí to ano

MUŽ
Nebydlí tu skoro nikdo
*Pauza. Oba hledí před sebe. Náhle on
nahlédne zpoza levého rohu, právě v
okamžiku, kdy ona vzhledne k muži. On se
stáhne zpět, zůstane stát hned za rohem
opřený o zeď. Hledí k zemi, nenaslouchá, ale
slyší, co říkají*
Ale já tu každopádně bydlím
není to odsud daleko
Je to kousek
Muž se směje

ONA
Ano

MUŽ
Bydlím tady poblíž to ano
Muž na ni pohlédne. Trochu rošťácky
Možná bychom si mohli navzájem dělat
společnost
Ona na něj pohlédne, zavrtí hlavou
Ale to neříkejte
Není tu moc jiných
a já nejsem z nejhorších
bych řekl
*Ona hledí přímo před sebe. Pauza. On stojí
neklidně za rohem, chce vyjít, zarazí se*
Ne já chtěl jenom vědět jestli už je
někdo v domě

ONA
Ano
Muž na ni pohlédne. Ona k němu vzhledne

MUŽ
Chtěl jsem zjistit
kdo ten dům koupil

ONA
Tomu rozumím

MUŽ
Neprodávám dům
každý den
Vychloubačně
A teď mám peníze

ONA
To jistě máte

MUŽ
Ano teď mám slušný peníze

ONA
Trochu vystrašená
Vy bydlíte nedaleko
Pohlédne muži do očí

MUŽ
Ano
není to odsud daleko
Flirtuje
Tak co kdyby

ONA
Skočí mu do řeči
Ne
ne
*On stojí za rohem a je čím dál tím neklidnější,
nakonec se jakoby proti své vůli odhodlá,
vyjde zpoza rohu, kráčí přes dvůr a hledí k
lavičce, kde sedí ona a muž. Zastaví se, sklopí
hlavu. Ona na něj pohlédne*

ONA
Nervózně
To jemu patřil ten dům
Od něho jsme ho koupili

*Muž se zvedne, jde k němu. Rychle
Říká že tu bydlel jeho dědeček
Váhá, obrácená k muži
Nebo to nebyl on*

MUŽ

Ano můj dědeček taky
Ale ten zemřel
před mnoha lety
Dědečka si nepamatuju
Ale moje babička tu žila
ještě před pár lety
než umřela
*Zastaví se před ním
Chtěl jsem vás jenom pozdravit
Stojí a hledí k zemi*

ON

Právě jsme přijeli

MUŽ

To se tu určitě chcete
trochu porozhlédnout
Hledí na něho
Ale já se můžu za chvíli
vrátit
A pak vám můžu ukázat dům

ONA

Rychle
Bydlí tu ještě někdo jiný
myslím
tady v okolí
*Muž k ní přijde, zavrtí hlavou, stoupne si před
lavičku*

MUŽ

Přímo v okolí to ne
Ale ano počkejte
Váhá
no já
Jediný já
Ona hledí k zemi. Pauza. Muž je na odchodu
Vrátím se tedy za chvíli
Mohl bych vás třeba večer pozvat na skleničku
Protože teď mám přece peníze
*Muž se zasměje. On a ona kývnou směrem k
muži, který zdvihne ruku, zamává jim, poté
zmizí za pravým rohem domu. On jde k*

*lavičce, sedne si úplně na kraj, aby byl od ní
co nejdále. Hledí před sebe na zem. Ona po
něm opatrně pokukuje. Dlouhá pauza*

On

Trochu roztřeseným hlasem
To tys mu nabídla aby si sednul
vedle tebe
na lavičku

ONA

Ne ne

ON

Takže on jen tak přišel
a posadil se
Jakoby ironicky
Jen tak z ničeho nic přišel
a posadil se
Ona hledí strnule před sebe
Takže to bylo takové tajné přání
které jsi vyslala
No to se musíte posadit
tady těsně vedle mně
Ty jsi to prostě
jak je tvým zvykem
řekla
aniž bys to vyslovila

ONA

Ne nech toho
Mám hrozný strach

ON

Ne ty jsi nedělala nic
Ani do očí ses mu nepodívala
Vztekle
Dívala jsi se mu do očí celou dobu
Nebo ses to zrovna
chystala udělat
zrovna když jsem přišel
Zavrtí rezignovaně hlavou

ONA

Ne prosím tě
Mám hrozný strach

ON

Vzrušeně

A nechtěla ses o něj
zrovna tak nějak opřít
akorát když jsem přišel

ONA
Neopřela jsem se o něj

ON
Já jsem to přece viděl
na vlastní oči
Viděl jsem přece jak ses o něj opřela
Smířlivěji
Přece jsem to viděl

ONA
Rezignovaněji
Neudělala jsem to

ON
Líbil se ti

ONA
Ani líbil ani nelíbil

ON
Líbil se ti

ONA
Tak dobře trochu se mi líbil
On vstane, jde přes dvůr

ON
Jasně jsem tě viděl jak tam sedíš
s očima široce rozevřenýma
Určitě si počkal až jsem zašel za dům
tak aby
mohl vejít na dvůr
a mluvit
s tebou o samotě
Potřeše zoufale hlavou
A prý se
ještě vrátí
Vzdychne těžce a zoufale
Už sem bude pořád chodit
*Jde zpět a sedne si znovu na lavičku, trochu
blíž k ní*
Bydlí tady sám
A nás dva

nenechá nikdy
osamotě
Pohlédne na ni
A navíc jsme ten dům koupili od něj
Vstane
Do hajzlu
A jeho rodina prý
bydlela v tomhle domě
kde teď máme bydlet my
Hledí na ni zoufale
kde teď musíme bydlet my
Klidněji
A ty si tu sedíš a díváš
se mu do očí
dlouze se mu díváš do očí
Vztekleji
Lepíš se tu na něj na lavičce
Hledí před sebe. Pauza
A on přijde zas
Přijde zas
Přijde
Chodí sem a tam. Pauza. Klidněji
Ty jsi přece věděla že někdo přijde
Já jsem to vlastně taky tak nějak věděl
Jenže já jsem to nechtěl vědět
Ale ty jsi to věděla celou tu dobu
Zastaví se, hledí na ni. Vztekle
Ty jsi vlastně chtěla aby přišel
Ty jenom tak říkáš že nechceš
aby někdo přišel
ale ve skutečnosti nechceš
nic jiného
Vrtí rezignovaně hlavou

ONA
Tiše a klidně
Uklidni se
On stále přechází sem a tam
Už toho nech
tak se uklidni
Pauza. S falešným optimismem
Musíme jít dovnitř a prohlédnout si dům
*On jenom dál přechází sem a tam. Ona
vstane. Prosebně*
Nepůjdeme
dovnitř do domu

ON
Někdo přece přijít musel

Ona jde k němu, bere ho za ruku

ONA

Pojď půjdeme
do domu

On na ni pohlédne

ON

Já tu nechci bydlet
Zoufale

Já tu nechci zůstat

ONA

Chlácholivě, má trochu strach

Pojď půjdeme dovnitř

ON

Musela ses mu dívat do očí

*Osvobodí se z jejího sevření, jde si sednout na
lavičku, opře si lokty o kolena, bradu si
podepře dlaněmi. Skutečně zoufalý*

Ne ne ne

*Ona jde k němu a posadí se vedle něj na
lavičku*

ONA

S falešným optimismem

Bude dobře uvidíš

On na ni pohlédne. Pauza

ON

Úplně vážně a upřímně

Mám tě tak rád

*Obejme ji, tiskne ji k sobě, hledí jí do očí. Ona
ho obejmě, opatrně ho začne kolébat*

ONA

Ty a já

Políbí ho na čelo

ON

Ty a já

ONA

Ty a já

On na ni rezignovaně pohlédne

ON

Vždycky musí někdo přijít

ONA

Chlácholivě

Jen buď klidný

Ty a já

to přece víš

ON

Ano jenom být klidný

ONA

A teď můžeme jít do našeho domu

On se narovná

ON

Půjdeme dovnitř

*Zvedne se z lavičky. Ona vstane. Berou se za
ruce a jdou směrem ke dveřím*

ONA

Pohlédne na něj

Ty máš klíč že ano

On se zastaví, prohmatá kapsu, přikývne.

Vytáhne klíč z kapsy. Jdou směrem ke dveřím.

On odemkne, podrží jí dveře. Ona vejde

dovnitř. On ji následuje, zavře za sebou dveře,

je slyšet, jak zamyká a ověřuje si, zda jsou

dveře zamčené, cloumá dveřmi

III

Ona přichází z chodby, vchází do starobylé,

velké, podlouhlé kuchyně. On vchází za ní,

zavře za sebou dveře

ONA

Pohlédne na něj nadšeně

Podívej na ten pěkný kuchyňský stůl

Ukazuje na dlouhý, neopracovaný, častým používáním opotřebovaný stůl, který stojí podél vzdálenější krátké stěny

tady můžeme sedávat a jíst

přímo naproti sobě

můžeme sedávat a jíst

Pohlédne na něj

Posadíme se

Posadí se na jednu z neopracovaných rozvrzaných židlí, které stojí v řadě podél jedné strany stolu. On ji následuje, posadí se přímo naproti ní na neopracovanou rozvrzanou lavici, která stojí u stěny podél druhé strany

Takhle můžeme sedávat každé ráno

Protože teď jsme v našem domě

A budeme tu spolu jen my dva

tady budeme spolu

spolu sami

Sami u sebe

A nikdo sem nepřijde

ON

Ano jenom my dva spolu

ONA

Ty a já

ON

Ty a já

Vstane, jde ke kuchyňskému oknu, které je vprostřed stěny a z kterého je vidět na dvůr, hledí ven, dívá se na všechny strany. Pauza

ONA

Vidíš něco

ON

Ne

Otočí se k ní

Myslím že

Odmlčí se

ONA

Co

ON

Ale ne nic

ONA

Veseleji

Podívej se na ten starý sporák

Ukazuje na sporák. On přikývne

A na tu starou ledničku

Ukazuje na ledničku

Myslím že jsem

tak starou ledničku ještě nikdy neviděla

Divné že funguje

A tady ty záclony

A je to tu zatuchlé

Rozhlíží se po pokoji

A tady budeme bydlet

Koupili jsme tenhle dům

Koupili jsme tady to všechno

A teď tu budeme spolu

sami

spolu u sebe

A nikdo sem nepřijde

On hledí znovu z okna. Ona hledí na něj. Ne zcela přesvědčivě

Budeme spolu

Přesvědčivěji

Jenom ty a já

Je si stále jistější

Nikdo jiný

Úplně si jistá

Nikdo nepřijde

On stále hledí z okna

ON

tíše

Už je tam zase

ONA

Ne ty si děláš legraci

On energicky vyhlíží z okna

ON

Já myslím že jsem ho zahlédl

ONA

Vždyť sotva odešel

On na ni pohlédne

ON

Jo ale já jsem si skoro jistý

že jsem ho zahlédl
Venku na dvoře
Tam vedle
Zmlkne

ONA
To ale jistě nemohl být on
On znovu vyhlíží z okna

ON
Ale já myslím
že to byl on
Ona jde k oknu, stoupne si vedle něho, položí mu ruku kolem ramen, dívá se ven
Něco jsem zahlédl
to musel být on
Ona na něj kradmo pohlédne

ONA
Chceš abych šla ven a porozhlédla se
Podívala se jestli tam je
On na ni zoufale hledí, v očích má strach

ON
Ne
Ona skloní hlavu. Rezignovaná
Ty ho snad chceš potkat
Ty tu nechceš být
se mnou
ty ho snad chceš potkat

ONA
Trochu vyděšená
Nedělej si legraci
Pauza
Vždyť víš že to tak není
Pauza
Můžeš jít klidně ven sám
Pauza. S falešným optimismem
Anebo se tu můžeme projít a prohlédnout si
ty staré věci
které tady v tom našem domě jsou
To bychom mohli

ON
Ale já jsem si jistý že jsem ho zahlédl
Pst
Naslouchá. Pohlédne na ni. Tlumeně, tázavě
Slyšelas něco

Ona zavrtí hlavou. Hlasitěji
Nic
Ona znovu zavrtí hlavou. On opět vyhlíží z okna. Náhle se ozve zaklepání. On na ni zděšeně pohlédne. Ona pohlédne na něj. Má velké, vyděšené oči. On zavrtí hlavou, pak jde zpátky k lavici, posadí se. Ona se posadí na židli. Znovu se ozve klepání, tentokrát silněji. Oba tiše sedí, hledí na sebe.

Ona
Tlumeně
Neotevřeme
On zavrtí hlavou. Nadšeně
Necháme ho tam prostě stát
On přikývne. Znovu se ozve zaklepání
Ať si tam klidně stojí
a klepe
Nemusíme otevírat
Ten dům je přece náš
otevřeme jenom tomu komu chceme
On se opře lokty o stůl, skloní tvář do dlaní
Nemusíme přece otevírat
Pauza
Otevřeme tomu komu chceme
On zvedne hlavu, položí ruce na stůl, hledí na ni

ON
Nikdy nebudeme sami dva
A ty jsi věděla
že někdo má přijít
Znovu se ozve zaklepání

ONA
Tázavě
Musíme otevřít

ON
Stejně bys byla nejradši kdybychom otevřeli
Tak ráda bys
Zmlkne

ONA
Nemusíme otevírat
Sedí a vzájemně na sebe hledí
Myslíš že už je pryč

ON

Možná

Pauza

Nebo tam možná stojí a čeká

Stojí na dvoře

možná stojí

přede dveřmi

ONA

Já myslím že už je pryč

Nadšeně

A už

nepřijde

Už znovu nepřijde

a jestli ano

tak až za několik dní

a pak už nikdy

nepřijde

ON

Šťastně

Myslíš

Ona přikývne

ONA

Trochu veselejší

Pojď půjdeme do pokoje

Ted' už je určitě pryč

Klepal na dveře

ale my jsme mu neotevřeli

A už je pryč

Je pryč

ON

Snad je pryč

ONA

Já vím že je pryč

Takže můžeme jít do pokoje

Vezme ho za ruku. On vstane. Ona ho vede ke dveřím do pokoje

IV

Ona ho vede za ruku do starobyle zařízeného pokoje se zažloutlým dřevěným obložením po stěnách

ONA

Ted' si to tu projdeme

a prohlédneme si všechno
co v pokoji je

ON

Poněkud rezignovaně

Ale on tam stojí

přede dveřmi

stojí tam a čeká

a za chvíli zase zaklepe

ONA

Já myslím že je pryč

On

Nebojácně

Jen ať si tam klidně stojí

Dveře jsou stejně zamčené

ONA

Ať si tam klidně stojí

Rozhlíží se po pokoji

Ale tady je to moc hezké

Ten pokoj je pěkný

A všechny ty fotografie co visí na stěnách

Oba se rozhlížejí po pokoji

Všechno tu je

jak to tu asi bylo

po celá ta léta

Se zájmem se rozhlíží, všimne si portrétu mladé ženy, který visí na dlouhé stěně přímo naproti

Ta fotografie

tam na zdi

Ukazuje

to je určitě ta

co tu před námi bydlela

babička

Odmlčí se, pohlédne na něho, rychle

Támhle vzadu

Ukazuje

tam vzadu

ta co ji vidíš tam na zdi

ta mladá žena

tam na té fotografii

to je určitě ona

babička

když byla mladá

Pustí jeho ruku, jde k portrétu, stoupne si před něj. On zůstane stát. Ona hledí na portrét.

Pauza

Musela být krásná

ON

Poněkud rezignovaně

A on teď určitě stojí před dveřmi

Určitě zaklepe na dveře

Zoufale

Proč jsi neřekla dřív

že má někdo přijít

Ona se obrátí k němu

ONA

Ať si tam klidně stojí

On hledí k zemi

ON

Navíc se ti jistě

zdá hezký

docela je babičce podobný

ONA

Nijak zvlášť

jí tedy podobný není

On se směje. Ona se znovu obrátí k portrétu

ON

Že ty si tak dobře pamatuješ

jak vypadá

Jde k portrétu, dívá se na něj. Pohlédne na ni.

Ironicky

Mně se zdá že se trochu podobá

své babičce když byla mladá

Pauza

A teď tam venku chodí kolem

Ona přejde po pokoji. On se za ní otáčí

Co myslíš

Podobá se jí

ONA

Nevím

ON

Dívala ses mu do tváře tak pozorně

Ona dělá, že neslyší, dál se rozhlíží po pokoji

ONA

Tam

Hledí na svatební fotografii, která visí vlevo na krátké stěně

to je svatební fotografie

Ukazuje

tam

to musí být svatební fotografie

Spontánně

Ale ten muž byl taky krásný

Jde ke svatební fotografii blíž, podrobně si ji prohlíží. Obrátí se k němu. Konstatuje jen tak mimochodem

Oba dva byli krásní

On přikývne, jde k ní, postaví se vedle ní

Byl to pěkný pár

A byli poměrně mladí když se brali

ON

S výraznějším zájmem

Já myslím že se trochu podobá

jak babičce tak dědečkovi

Ale na téhle fotografii

jsou oba mladší

ONA

Ano jsou dost mladí

Trochu váhá

Je jim tak nanejvýš dvacet

ON

Ona je možná ještě mladší

ONA

Nejsou na tom

jako my

ON

Ty přece nejsi tak stará

ONA

Úplně mladá

už taky ne

Položí mu ruku kolem pasu, přitiskne se mu k boku. Pauza. Vzhledne k němu

Ale já jsem tak ráda

že jsme se my dva

potkali

Ale trvalo to než jsem potkala

někoho s kým jsem si mohla

odpočinout

Pauza

U koho jsem si mohla odpočinout

Spolu sami

u sebe

To je přesně to

To je přesně to co chceme

Chceme si přece odpočinout

u sebe

ON

Ale přece odpočíváme

u sebe

Ona přikývne. Pauza. On se vymaní z jejího sevření, jde k dlouhé stěně, kde vedle portrétu visí chlapcova fotografie z confirmace. Zastaví se před ní. Pohlédne na ženu. Trochu ironicky

Tady je jeho fotografie

v obleku a s vázankou

Pauza. Váhavě

To je divné že tady ty obrazy

nedal pryč

než dům prodal

aspoň ty na kterých je on sám

ONA

Je to dost divné

On otevírá dveře, které jsou v pravé krátké stěně pokoje, nahlíží do ložnice

ON

Pohlédne na ni

A tady je ložnice kde

Váhá

kde

spala stará

Srdí to starobou

Srdí tu staré chcanky

nevětrané a špinavé to tu je

A malba je oprýskaná

Postel rozházená

Vejde do ložnice. Ona jde k fotografii z confirmace, stoupne si před ni. On volá z ložnice

A pod postelí je hrnec

do půlky plný starých zetlelých chcanků

Že je to možný

Ona si stále prohlíží fotografii z confirmace. Vyděšeně

No představ si že tam pod postelí

stojí hrnec

do půlky plný starých chcanků

Že je to možný

ONA

Duchem nepřítomná

do půlky plný

starých chcanků

ON

Z ložnice

Musíme to vylít

ONA

Tady se toho musí tolik

udělat

v tomhle domě

ON

Z ložnice

Neměli jsme tenhle dům

nikdy kupovat

ONA

To není tak jistý

On se vrátí zpět do pokoje, zavře za sebou dveře, hledí na ni. Ona si stále prohlíží fotografii z confirmace. Vzhledne od fotografie, podívá se na něj. Opět se zahledí na fotografii. Zamyšleně.

Hrnec se starýma chcankama pod postelí

On kýve, jde ke kanapi, které stojí podél levé

kratší stěny pod svatebním obrazem. Lehne si

na pohovku, leží na zádech, hledí přímo před

sebe. Ona jde ke dveřím do ložnice, otevře je,

vejde dovnitř. Z ložnice

No teda

Ne

to není možný

A smrdí to tu zatuchlou starobou

A postel je neustlaná

Vypadá to že

ani nevyměnili povlečení

potom co

Váhá

ona tady spala

ON

Určitě tam zemřela
v té posteli
v tom povlečení
Ona se vrátí zpět do pokoje, zavře za sebou dveře

ONA
Myslíš

ON
Ty jsi věděla že někdo
má přijít
Tys to věděla
Ona jde k oknu, které je trochu napravo v dlouhé stěně a napravo od portrétu a fotografie z confirmace. Stoupne si k oknu a dívá se ven směrem k moři

ONA
Skoro jako by se nudila
A támhle máme moře
Jenom moře
A nikdo tu není
Jediné co vidím je moře
Nic jiného

ON
Nevidíš nikoho

ONA
Jenom moře

ON
Jenom moře - dobře
Trochu radostněji
To je tak fajn
vidět jenom moře
To se člověk může cítit bezpečně
Ty a já
a tam venku je moře
Je to tak jak to má být
Ty a já a moře
A nikdo jiný tu nebude
Jenom ty a já a moře
Nikdo jiný

ONA
Ale moře je tak veliké
A není vidět ani živáčka

Ani jeden dům
Jenom moře
On se obrátí na kanapi, zůstane ležet zády k ní, hledí do zdi. Pauza
Ale nebuď smutný
Já tě utěším
Jde ke kanapi, lehne si za něj, obejmě ho, přitiskne se k jeho zádom. Chlácholivě
Jenom ty a já
A pak moře
ty a já a moře
Nesmíš být smutný
Já tě budu opatrovat
Nesmíš mít strach
Uvidíš že
všechno půjde dobře
Nic zlého
se nestane
Ty a já budeme spolu
Teď už budeme spolu
pořád
Ty a já
budeme spolu
Nikdo jiný tu nebude
Jenom ty a já
A dům je starý
a pěkný
A my jsme ujeli ode všech
A teď budeme spolu
budeme
spolu sami
ty a já
spolu sami
budeme odpočívat u sebe
teď budeme spolu
jenom ty a já
Ty a já
sami spolu
Pauza. On se k ní obrátí, hledí na ni

ON
Ustrašeně
Slyšíš
Slyším někoho venku
On je venku
Je tam
pod oknem

ONA

Klidně

Já nic neslyším
Slyším jenom jak ti bije
srdce
Slyším že máš strach

ON

Slyším
tak zřetelně kroky
Slyším že někdo
je venku
On neodešel
ne
je venku a obchází kolem domu
Oba leží a naslouchají

ONA

Poněkud rezignovaně
Skutečně tam někdo je
Tak on tedy neodešel
A teď chodí kolem domu
obchází kolem domu
Pauza

Ale to nám přece nemusí vadit
To přece není tak hrozné
že je tam venku
že obchází kolem domu
Přesvědčivě

To přece není tak hrozné

Jemně

Protože teď jsme ty a já
spolu sami

Zoufale

Teď jsme spolu
sami
u sebe

ON

Ustrašeně

On obchází kolem domu
Slyším jak tam obchází
A za chvíli se zastaví na dvoře
Neodejde
znovu a znovu
se bude vracet
*Posadí se na kraj pohovky. Ona se posadí
vedle něho. Vyděšeně na něj pohlédne*

ONA

Zoufale

Bude se pořád
vracet
Že se bude pořád vracet
Jak můžeš něco takového říct

ON

Řekl že odejde
ale nešel nikam
Prostě tu zůstal
Pořád se bude vracet

ONA

Ale to přece nejde
Řekl přece že nás nechá
abychom se tu sami porozhlédli
Chtěl odejít
Chtěl se vrátit
teprve později
Měli jsme se tu porozhlédnout

ON

Ale teď je tu zpátky
Trochu odvázněji
Ale dveře jsou zamčené

ONA

Jsi si jistý že je
někdo
před domem
On přikývne

ONA

Odvážněji
Můžu jít ven a podívat se
*On vstane, jde do kuchyně, vrátí se zpátky,
hledí na ni rezignovaně*

ON

Slabě

Stojí venku na dvoře
Viděl jsem ho
kuchyňským oknem

ONA

Řekl přece že odchází
Hledí na něj se strachem. Pauza
Jsi si jistý že tam
někdo je

On přikývne. Jde ke kanapi, posadí se vedle ní, pohlédne na ni

On
Obviňujícím tónem
 Teď je tam zase
 Tak ty sis tu našla přítele
 sotva jsme přišli
 To se ti povedlo
 Já jsem tě viděl
Zoufale
 Viděl jsem dobře
 jak ses mu koukala do očí
 Když sis myslela
 že tě nevidím
 tak ses mu dívala do očí
 A já jsem dobře slyšel
 jak ses ptala jestli bydlí
 daleko
 Já jsem to dobře slyšel

ONA
 Kde je

ON
 Řekl jsem
 že stojí na dvoře

ONA
Rychle
 Tak ať si tam stojí
 Vždyť tam klidně
 může stát
 Ať si tam klidně stojí
 ON
 To ty jsi ho pozvala aby k nám
 zase přišel

ONA
 Ne
 Sám řekl
 že se chce vrátit
 já jsem neřekla nic
 Sám řekl že chce za chvíli
 přijít
 zpátky
 to řekl

ON

A teď už je tu
Ozve se zaklepání. On vstane, pohlédne na ni ustrašeně. Ona pohlédne na něj. Zoufale
 Nemám sílu se s ním vidět
 Jdu pryč
Zadívá se ke dveřím do ložnice
 Jdu do ložnice
Ukáže na dveře do ložnice
 Nemůžu ho vidět
Hledí na ni prosebně
 Jestli má někdo otevřít
 musíš to udělat ty

ONA
Váhavě
 Jsi si tím jist
 Jsi si jistý že máme otevřít
 a že to mám udělat já
On přikývne

ON
 Já teď nemám sílu
 Nemám sílu vidět lidi
 Já nesnesu
 aby sem někdo přišel
Krátká pauza
 Ale musíme mu otevřít
 Ty mu otevřeš dveře

ONA
Tázavě
 Mám otevřít
Znovu se ozve zaklepání

ON
 Jestli má někdo otevřít
 musíš to být ty
 kdo otevře dveře
 Já nemám sílu otevřít
 Nemám sílu se s ním vidět
 Já jsem to věděl že někdo přijde
Znovu se ozve klepání, tentokrát silněji

ONA
Tázavě
 Musíme otevřít
On pokrčí rameny. Klepání je ještě silnější.
Ona na něj pohlédne
 Myslíš to vážně

Že musíme otevřít
Musíme otevřít
Znovu klepání

ON
On nepřestane klepat
Takže musíme otevřít

ONA
Tázavě
A já mu mám otevřít
Znovu klepání. Ona jde do kuchyně, dveře nechá otevřené. On jde do ložnice, zavře za sebou dveře, pak je znovu otevře, vrátí se do pokoje. Lehne si na pohovku s obličejem obráceným ke stěně, s rukama složenými za krkem, kolena pokrčená směrem ke stěně

V

Ona přidrží dveře z kuchyně do chodby muži, který stojí na prahu a rozhlíží se po kuchyni

MUŽ
Říkal jsem si že vám ten dům vlastně můžu stejně dobře ukázat hned
A přinesl jsem s sebou
Zvedne před sebe tašku, kterou drží v ruce, cinkají v ní lahve
něco
Víte přece že teď mám peníze
Zasměje se, usmívá se
Nikdy před tím jsem neměl tolik peněz
Směje se
To až teď mám peníze
A to je vaše zásluha
Vejde do kuchyně, pohlédne na ni. Ona za sebou zavře dveře. Muž projde kolem ní a posadí se na lavici. Pauza
To víte
já tenhle dům
znám dobře
vznám se tu
znám tu každou skulinku
Pauza. Postaví tašku na stůl. Ona si stoupne ke kuchyňskému oknu, přenesení váhu na pravou nohu, takže se jí bok jemně vyboulí

směrem k němu. Hledí z okna. Muž se dívá na její bok.

Když jsem byl malý
býval jsem často
v tomhle domě
Poměrně často jsem tu byl
Pauza
Nemůžete mi podat skleničku
Ona na něj pohlédne

ONA
Já nevím
kde jsou skleničky
Muž ukáže na skříňku s posuvnými dvířky, která visí na zdi za řadou židlí. Ona na něj hledí
Kde

MUŽ

Tam ve skříni
Pořád ukazuje. Ona odsune dvířka na stranu, spatří tam pěkně vyrovnané sklenice, hrnky a další nádobí
Prodal jsem dům
se vším co v něm bylo
Nevěděl jsem stejně
co bych
s tím
dělal
Jí by se to stejně nelíbilo
staré babičce
Směje se
Ale takový už je
holt život
člověk si schovává věci
pak umře
a jiní mají zase svoje věci
pro ně jsou tyhle věci
skoro bezcenné
Tak to prostě je

ONA
Tázavě
Skleničku
Muž přikývne

MUŽ

A jednu pro vás
 protože vy
 si přece taky dáte
 něco k pití
Ona zavrtí hlavou
 Takže vy nechcete nic pít
Vytáhne z tašky lahvové pivo a postaví ho před sebe na stůl. Hledí na ni rošťácky
 Nic k pití
Ona zavrtí hlavou. Muž odzátkuje lahev a postaví ji opět na stůl. Ona vyndá ze skříňky jednu skleničku, postaví ji před něj na stůl. Jde zpátky k oknu, kde zůstane stát. Opět se dívá ven. Muž na ni hledí
 Vám tedy nic
Ona se k němu pootočí, zavrtí hlavou. Muž si nalije trochu do sklenice, pivo pění přes okraj. Hledí na ni
 Musíte se posadit
 Nemůžete se posadit
 a trochu si se mnou popovídat
Lokne si, má pěnu kolem úst, pořád na ni hledí
 Nechcete nic
 Nechcete se posadit
Postaví sklenici na stůl. Pauza. Cituplně
 Ano tady sedávala moje babička
 ráno co ráno
 Nebývala často
 z domu
 A skoro vždycky byla sama
 A teď už tu není
Pauza
 Tak tak
Pauza. Hledí na její bok. Ona se dívá z okna
 Byla sama
 babička
 tady v tom domě
 mnoho let
 Už je to dávno
 co zemřel můj dědeček
 Musela být dost osamělá
 Ale že by si někdy stěžovala
 to ne
 Určitě byla osamělá
 protože tady v okolí není zrovna
 moc lidí
Zachechtá se. Pauza
 Co jste provedla se svým mužem

Ona na něj pohlédne
 ONA
 Co jsem provedla se svým mužem

MUŽ
 Teď se tady posaďte
 dejte si skleničku
 Trochu si se mnou povídejte
Ona si sedne přímo naproti němu na židli. Muž před ni postaví lahev piva. Ona zavrtí hlavou. On se zamyslí. Tlumeně
 Jo babička
Sentimentálně
 Ta byla hodná
 Vždycky na mě byla hodná
Lokne si
 Jo moje babička
Pauza. Hledí na ni
 Dostali jste ten dům lacino
 Fakt lacino
 Všechno co v životě měla
 byl tenhle dům
 a to co bylo v něm
 A já jsem ten dům zdědil
 Máte mi fakt za co děkovat
Směje se. Pauza
 Ale možná jste za ten dům
 zaplatili moc
 Stojí na tak opuštěném místě
 A je takový zchátralý
 Možná jste za ten dům zaplatili příliš
Zachechtá se
 Ne dostala jste dům lacino
 příliš lacino
 Měla byste mi za to být vděčná
 Jak říkám
 měla byste mi za to být vděčná
Ona vstane
 Nemůžete si sednout
 a chvíli si se mnou popovídat
 Jenom chvíli
Ona stojí u kuchyňského stolu a shlíží na něj
 Teď ne
 Tak třeba někdy jindy
 Třeba se můžeme sejít někde jinde
 Já přece bydlím tady kousek
 Můžeme se klidně sejít
 Anebo
Směje se

stějně se potkáme
 Není tady moc jiných lidí
 které byste tu mohla potkat
 ale mě tu potkat můžete
 Takže až si budete přát společnost
Lokne si
 Takže až si budete přát společnost
 tak stačí prostě přijít
 můžete přijít kdykoli
 ke mně domů
 A taky můžete zavolat
 Protože v tomhle domě je telefon
 a já mám telefon
 Tady
Vytáhne z kapsy kabátu pero a kus papíru
 Tady
 teď napíšu na které číslo
 můžete volat
 Stačí prostě zavolat
 Když budete chtít zavolejte
 kdykoli
Položí papír na stůl, sehne se, pečlivě píše číslo. Ona stojí na druhé straně stolu a hledí na něj. Muž vzhledne, vezme papír, podá jí ho. Ona si ho vezme. Vytáhne z kapsy kabátu peněženku, otevře ji, uloží papír do ní. Muž se na ni usmívá, kýve
 Stačí prostě zavolat
 Teď už máte číslo
 A máte ho dobře schované
 tam kde ho máte
Usmívá se na ni, pak sklopí pohled na stůl. Ona jde zpátky ke kuchyňskému oknu, postaví se zpříma, opře se rukama o okenní rám, dívá se ven. Muž uchopí sklenici, dopije, postaví sklenici na stůl. Vezme lahev, zazátkuje ji, dá ji zpět do tašky. Vstane
 Stačí prostě zavolat
 kdykoli
 zavolejte
 A to vám povím
 já nejsem nejhorší
Jde k oknu, stoupne si vedle ní, ona se stále dívá z okna. Hledí z okna přímo před sebe.
Pauza
 Ne já jsem se chtěl jenom
 zastavit
 Určitě máte hodně práce
 Můžu přijít později

nebo můžu přijít někdy jindy
 Stačí prostě zavolat
 Teď už víte kde mě najdete
 A vy mi určitě zavoláte
Jde ke dveřím do chodby. Ona se obrátí, dívá se za ním. Muž se ohlédne, hledí na ni
 Tak já jdu
 a vrátím se
 někdy jindy
Ona přikývne. Muž otevře dveře, vyjde ven, dveře za sebou zavře. Ona zůstane stát u okna, dívá se ven

VI

Ona jde do pokoje. On leží na kanapi s obličejem stále obráceným ke zdi a koleny pokrčenými. Ona se posadí na kraj pohovky. On stále leží a hledí do zdi. Dlouhá pauza

ONA

Klidně
 Už je pryč
Pauza. Hlasitěji
 Slyšíš
 Už je pryč
Pauza. Tišeji
 Spiš
Položí mu ruku na rameno, třese s ním
 Už šel
 Už je pryč
On na ni pohlédne, jeho pohled ztěžkne. Má strach
 Co je to s tebou
On se znovu zahledí do stěny
 Co je to s tebou
 Už je pryč
 Už
 jsme tu zase sami ty a já
Znovu s ním zatřese
 Tak řekni něco
 Co je
Sehne se nad ním, obejmě ho
 Co je to s tebou
 Miláčku
 Co je to s tebou

ON

Mluví do zdi

Tak jsi spokojená
Jsi spokojená

ONA
Zoufale
Co tím myslíš
Mám hrozný strach

ON
Teď máš cos chtěla
Pauza. Ona se od něj odtáhne, vstane, přejde po pokoji. On na ni hledí. Ironicky
Jsi šikovná
Ty jsi vážně šikovná
Samozřejmě je to tu příliš opuštěné a osamocené
To chápu
Já tomu rozumím

ONA
Nebuď takový
Mám hrozný strach

ON
Já tomu rozumím
Moc dobře to chápu
ONA
Co jako

ON
Musela jsi

ONA
Trochu vztekla
Co

ON
Kdy mu zavoláš

ONA
Nebudu mu volat

ON
Tak proč sis vzala
jeho telefonní číslo

ONA
To jsem přece musela
Co jsem asi měla dělat

když mi ho dával

ON
Aha
A jak ráda sis ho vzala
Já to chápu

ONA
Co tím myslíš

ON
Proč sis dala ten papírek
s číslem do peněženky

ONA
To jsem neudělala
ON
Aha tak ne

ONA
Jak můžeš vědět
že jsem to udělala

ON
Prostě to vím
Poznám ti to na hlase
Prostě to vím
Ona jde do kuchyně, dveře nechá otevřené. Pauza. On se posadí na kraj pohovky, hledí do země. Úplně klidný
Já jsem věděl
že někdo přijde
Vstane, jde k oknu, dívá se dolů k moři
A tam dole máme moře
se všemi těmi vlnami
moře
je bílé a černé
s těmi vlnami
se všemi těmi měkkými a černými
hloubkami
Sám pro sebe se směje
Vždyť my jsme jenom chtěli
být sami dva
Směje se nahlas. Pauza. Jde do kuchyně

VII

On vyjde z hlavního vchodu, jde k pravému rohu domu, hledá ji, jde k levému rohu domu, hledá ji. Chodí po dvoře sem a tam

ON

Ne ona mu nezavolá

Určitě se brzy vrátí

A pak budeme spolu sami

Budeme

spolu sami

napořád

budeme

sami

u sebe

Jde k lavičce, posadí se. Opře si lokty o kolena, hlavu složí do dlaní. Hledí přímo před sebe

Spolu sami

sami u sebe

Hrubě se zasměje. Dlouhá pauza. Ona přichází zpoza levého rohu domu, něžně na něj hledí. On se na ni podívá, sklopí hlavu.

Ona se posadí vedle něho na lavičku, zvedne ruku, pohladí ho po tváři. Dlouhá pauza.

Opona